

LOKI

A FREYJIN NÁHRDELNÍK

Loki a Freyin náhrdelník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Loki a Freyin náhrdelník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LOKI

A FREYJIN NÁHRDELNÍK

LOKIHO SÁGA, DÍL DRUHÝ

 P R E S S

Original title: LOKI Y EL COLLAR DE FREYA – LOKI II

© Aranzazu Serrano Lorenzo of the novel

© Juan Carlos Moreno of the text of The Viking World

© Juan Venegas cover and part-titles illustrations

© Diego Olmos of the interior pages illustrations

© 2019, RBA Coleccionables, S.A.U.

© Of this edition: Albatros Media, a.s., 2023

Translation © Ludmila Mlýnková, 2023

Translation © Olga Macíková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4679-8

ISBN e-knihy 978-80-264-4692-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-4693-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4694-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

HLAVNÍ POSTAVY

Bohové

FREYA – mocná bohyně narozená ve Vanaheimu. Je nejkrásnější a nejvýznamnější bohyní stvořitelkou. Bývá označována jako bohyně plodnosti a lásky. Je dcerou Njörda, boha moře a větru, a sestra Freye, boha plodnosti, míru a prosperity.

LOKI – mistr lží a podvodů. Přes jeho rozporuplnou povahu ho přijal Ódin do Ásgardu, protože doufal, že by mohl svým pronikavým důvtipem pomoci bohům změnit svět.

ÓDIN – hlavní bůh, zvaný Otec veškerenstva. Dozírá na řád tvoření ze svého trůnu zvaného Hlidskjalf. Ten se nachází v paláci Valaskjalf, jenž byl v Ásgardu postaven jako první. Ásgard je svět, který obývají Ásové, rod bohů z Ódinovy krve.

SIGYN – žena Lokiho, jejíž jméno znamená „vítězná přítelkyně“. Je bohyní války a jednou z valkýr, jejichž úkolem je vybírat padlé válečníky na bitevním poli, aby je uvedly do Valhally.

HEIMDALL – strážce Bifröstu, duhového mostu vedoucího do Ásgardu. Je synem devíti matek spojených s mořem. Vyniká mimořádnou vnímavostí a horlivostí, a proto bdí nad klidem a bezpečností území bohů Ásů.

HOENIR – bůh impozantní postavy, ale mdlého rozumu. Je vždy věrný Ódinovi, se kterým ho pojí přátelství od počátků světa.

GUNNR – jedna z valkýr silné postavy a nevídané síly. Mistrně ovládá všechny zbraně.

Trpaslíci

DVALIN, ALFRIK, BERLING A GRER – čtyři trpaslíci, kteří vynikají mimořádnou zručností. Žijí v Nidavelliru, hlavním městě podzemní říše Svartalfaheimu. Vytvořili výjimečný náhrdelník Brísingamen.

Cesta do Svartalfaheimu

NA ZEMĚ BYLA PONOŘENA DO ABSOLUTNÍ tmy. Kdo do ní upíral příliš dlouho zrak, mohl si připadat jako slepý. Z děsivého černočerného prázdna se každému odvážlivci točila hlava a svíralo srdce, protože do té horké a kyselé temnoty nikdy nepronikl blahodárny paprsek slunce.

V Ásgardu ještě zbývalo několik málo takových panenských koutů, nehostinných míst, kde z popraskané země tryskal oheň, aby se při střetu se severním větrem změnil na krajinu ostrých a podivných tvarů, jako z toho nejhoršího snu. V těchto neprobádaných krajích byl život nemožný, nic nemohlo vyrašit z neplodné půdy, žádná živá bytost by nenašla potravu na nerovných svazích ani by nemohla přežít v jejich jedovatém ovzduší.

Tam, kde se Ódin, zahalený do svého pláště a v klobouku se širokou krempou, právě nacházel, se z černé země ještě kouřilo. Jeho postava vypadala jako další z pokroucených skalních výtvarů, které tvořily krajinu a vytrvale odolávaly zuřivým nárazům větru. Pod botami bůh vnímal prvotní žár země. Plíce mu žhnuly, jak vdechoval jed tryskající z jantarových fontán, rozesetých po kraji jako pochmurné studny věčného spánku. Málokdo by to snesl, ale

on byl pán Ásgardu, Otec veškerenstva a znalec magických run. Žádný ze zhoubných živlů, které ho obklopovaly na oné výspě smrti, mu nemohl ublížit.

Na pobřeží, nedaleko odsud, moře bojovalo o moc se žhnoucí zemí. Vlny zuřivě narážely do příkrých útesů a vytvářely hory pěny, jako by se snažily uhasit proudy lávy, které prýštily ze země jako ohnivé žíly.

Bouře však konečně přešla do vlahého lijáku, jenž na chvíli vyčistil jedovaté ovzduší.

Ódin nehnutě stál, po tváři mu stékal déšť, a odevzdaně čekal na vytoužený okamžik.

Když už mu z dlouhého napjatého očekávání začala docházet trpělivost, ucítil pod nohama téměř neznatelný záchvěv. Zpočátku to bylo jen mírné chvění, ale pak se před jeho očima onen pohyb i zviditelnil: tvrdé oblázky se rozpadaly, deštěm se rozpouštěly a měnily se na drobné hrudky. Jako zázrakem se na černé zemi objevila malá zelená skvrna, známka života v oné nehostinné pustině. Výhonek rašil téměř bojácně, ale během okamžiku vyrostl do podoby mohutného stonku bohatě obaleného listy.

Vzápětí se tento zázrak zopakoval ve všech koutech oné ponuré pustiny: zelené tečky se objevovaly tu i onde jako myriády smaragdových hvězd na bezměsíčné nebeské klenbě. Drobná stébla trávy se vítězně zvedala ze země, až vytvořila lán jemných zelených klasů. Středem této nové louky se přes tvrdou skálu klikatila stezka z mechu a oznamovala blížící se příchod své paní, dárkyně života.

Ódin se usmál do hustých vousů.

„Konečně Freya!“

Pro mlhu daleko nedohlédl, ale mezi chuchvalci páry začala její vznešená postava brzy nabývat tvarů. První, co z ní uviděl, byla bosá noha, hladká jako mramor, která jemně našlapovala na měkký

zelený koberec. Když se ho svou nožkou dotkla, ze země vyrašily další rostliny, aby pozdravily svou paní. Rychle rostly a hravě se jí ovíjely kolem kotníků.

Mlha se vinula kolem těla bohyně narozené ve Vanaheimu¹. Její chůze připomínala šelmu, byla tak lehká, že to vypadalo, jako by po zemi nešlapala, nýbrž ji jen nohama hladila. Díky teplu, které s každým dechem vyzařovala, se mlha konečně rozplynula. Ódin cítil, že se ho zmocňuje vzrušení: bylo nemožné nepodlehnout její kráse. Zrak mu s potěšením spočinul na jejích krásně tvarovaných nohách, jež se svůdně rýsovaly v záhybech průsvitné tuniky. Potom pohledem přešel po její vlnavé postavě: širokých bocích, štíhlém pasu, něžných a kulatých prsou... Její ústa představovala šťavnatou odměnu, kterou se podařilo získat jen některým šťastlivcům.

Ódin zatím mezi nimi nebyl, ale nepochyboval, že jeho chvíle přijde, a to spíš dřív než později. Tato myšlenka v něm vyvolala představy rozkoší, jaké ho čekají.

Freya ho pozdravila s úsměvem schopným pokořit celé vojsko a vrhla na něj pohled, který by pobláznil jakoukoliv bytost, ať už byla božského původu, nebo ne. Rozmarně si zastrčila pramen vlasů za ucho a beze spěchu se rozhlížela a hodnotila své okolí. Byla se svým dílem spokojená. To, co dřív byla smrt, byl teď kypící život: v jejích stopách vyrostl na tom nejnehostinnějším místě mladý les, taková byla její moc. V její přítomnosti se stonky vzpínaly k nebi a vytvářely pro ni a pro Ódina přírodní úkryt, který by je ochránil před zvědavými zraky, pokud by to vůbec bylo třeba v tak neobydlených končinách.

Ale Ódin věděl, že nikdy není dost daleko, aby unikl ostražitému oku své manželky Frigg, a ono soukromí, které Freya vytvářela, ho ještě více vzrušovalo.

1 Svět Vanů, magických božstev spojených s plodností, životem a hojností.

Dokonce aniž by se jí dotkl, intenzivně vnímal vlahé aroma její kůže, onu vůni, která byla pro ni typická a jež dokázala zazehnout touhu i v tom nejmrvnějšímu muži. Přistoupil s důvěrou k bohyni a začal ji hladit po rameni. Téměř u vytržení laskal Freyinu holou kůži až tam, kde její křehký krk přecházel v hrud'. Ze všech křivek svůdné bohyně miloval toto místo nejvíce – ten jemný a smyslný bod, zdánlivě ne příliš důležitý, který však nejmocnějšího z bohů naprosto odzbrojoval.

„Zabírám si tuto část tvého těla jen pro sebe. Nikdo jiný se jí nesmí dotknout.“

Už nebyl schopen potlačit svou touhu a vrhl se na onen kousek Freyina těla, aby ho zlíbal, ale jeho snaha vyšla naprázdno.

„Ty nevíš, že nepatřím nikomu, Baleygu?“

Jako vždy ho Freya dráždila až do krajnosti a zahrávala si s jeho vášněmi. Dobře věděla, že v její blízkosti se Ódin jen stěží ovládá.

„Baleyg, Planoucí oko,“ opakoval po ní, potěšen zvukomalebností jména, jež vycházelo z jejích úst.

Bohyně ho tak nazývala trochu posměšně, když viděla, jak se snaží zachovat si důstojnost, přestože touží po jejím laskání jako velké štěně. Slabost, kterou pociťoval v její přítomnosti, ho zvláštním způsobem vzrušovala ještě víc: pouze Freya ho dokázala tak ovládat a jen před ní nezakrýval tuto svou slabinu. V takových okamžicích toužil Ódin zbavit se nejen šatů, ale i nadměrné tíhy odpovědnosti nejvyššího boha, a odhodit je stranou, jako by se jednalo o starý plášť. Tak by před ní zůstal zcela nahý, tělesně i duševně, a přestal by být Otcem veškerenstva, stvořitelem a hybatelem, a mohl by ji milovat jako prostý člověk.

„Neposkytneš mi ani toto malé potěšení?“ žadonil Ódin a podnikl nový pokus dotknout se rty její kůže.

Freya se odtáhla a předstírala nezájem.

„Nepatřím nikomu,“ upozornila ho znovu ledovým hlasem, který v okamžiku zchladil veškerou jeho touhu. „Ani malý kousíček mé kůže nebude tvůj, pokud já nebudu chtít. A zrovna teď tě nechci.“

Její slova způsobila, že Ódin na chvíli jakoby zkameněl. Když se mu vrátila rozvaha, vztyčil se v celé své impozantní velikosti, čímž Freyu značně převyšoval, a znovu nabyl svou božskou a válečnickou hrdost. Freya byla velmi zlomyslná, vyzývala ho na milostný souboj, ve kterém mistrně ovládala zbraně. Ale zdálo se, že ve své drzosti zapomněla na to, že válka je silnou stránkou toho, koho se odvážila vyzvat. Ne nadarmo ho nazývali Sigfadhír, Otec vítězství.

Odmítnutí změnilo vášeň na ledovou zuřivost. Dorazila k nim nelítostná vichřice, která pokryla trávu jinovatkou a spálila zelené výhonky mrazem. Stonky zvadly, listy stromů seschly a zhnědly.

„To je pravda. Nepatříš mi,“ souhlasil Ódin se zaťatými zuby. „Nemám právo dotýkat se tvé pokožky bez tvého souhlasu. Ale nezapomeň, Freyo, dcero Njörda, že jsi mi povinována poslušností.“

„Proč bych tě měla poslouchat?“ odpověděla stále rozhořčenější Freya. „Můj otec a můj bratr byli tvými rukojmími, ale já ne. Můžu si dělat, co chci, jsem bohyně z Vanaheimu!“

„Ale nevybrala sis Vanaheim za své sídlo. Usadila ses tady ve Folkvangu, v paláci se stem trůnů, nemám snad pravdu? Nenechávají snad právě tam mé dcery polovinu své kořisti, když se vracejí z bojů?“ připomněl jí Ódin zuřivě. „Dokud budeš žít, dýchat a chodit po této zemi, budeš respektovat vůli pána Ásgardu tak jako všechny mé děti. Pokud ne, dovolím, aby ses klidně vrátila

2 Podle dohody mezi Ódinem a Freyou patří polovina mrtvých sebraných valkýrami na bitevních polích do Valhally a druhá polovina do Folkvangu, Freyina sídla.

do Vanaheimu a žila tam po boku té, co tě zplodila, tedy sestry tvého otce. A buď si jistá, že už nikdy nepřejdeš přes Bifröst.“

Jeho varování bylo tak rázné, že Freya ustrašeně couvla. Ráda si zahrávala s jeho touhou, ale teď pochopila, že ranit Ódinovu pýchu bylo příliš riskantní. Překročila tím nebezpečnou hranici a věděla, že přesto, jak moc po ní touží, splnil by svá slova, i když by to pro něj bylo velmi těžké.

I Ódin si byl vědom toho, že Freyina hrdost je obrovská a že v daném okamžiku je ve velkém pokušení vrátit se, odkud přišla. Ale měla příliš ráda život ve světě bohů Ásů. Obdivovala divokou přírodu Ásgardu, ohromující sílu jeho obyvatel i moc jejich pána. A kromě toho v Ásgardu mohla žít vedle svého bratra a otce, které hluboce milovala.

„Dobře,“ přisvědčila důstojně, ačkoliv stěží potlačovala zuřivost. „Podrobím se vůli pána Ásgardu, dokud budu žít v jeho zemi. Můžu tedy vědět, co si tolik přeje ten, který usedá na Hlidskjalf?“

Řekla to zpupně, jako by ho vyzývala, aby si ji vzal proti její vůli. Ale z Ódina již vyprchal zápal, se kterým ji přivítal, zůstala v něm jen hořká zatrpkllost. Obrátil se k bohyni zády a odhrnul bohaté větve, které teď již uvadaly.

„Mám pro tebe důležitý úkol,“ zamumlal.

Freya ho zaraženě pozorovala a začala se obávat jeho následujících slov. Srdce se jí sevřelo, když uslyšela:

„Půjdeš do podzemního světa, do Svartalfaheimu.“

„Do Svartalfaheimu?“ opakovala zděšeně.

Ódin pozvedl zrak nad uvadající zeleň a zadíval se na horizont ztrácející se v mlze někde za mořem.

„V jiných světech existují stejně tak nehostinná místa, jako je toto. Jsou to podzemní jeskyně, kde nikdy nevyrašilo ani stéblo trávy, ani nezazněl zpěv ptáků. Tam žijí trpaslíci. Jsou to bezpochyby vynikající řemeslníci, ti nejlepší z devíti světů, ale jsou tak